

สิ้นแล้ว...ชีพนี

เรื่องเดิม : *Woman is Dead*

ผู้เขียน : *Sunita Jain*

ผู้แปล : ประเทือง ทินรัตน์

คุณวรมมา ซึ่งมีตำแหน่งเป็นอัยการ ที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกับฉันกำลังจะแต่งงานวันนี้แล้ว ฉันไม่ค่อยเบิกบานใจเลย รู้สึกเหมือนว่ากำลังทะเลาะกับเขาอยู่ การทะเลาะกับเขาอาจจะทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น เรื่องก็คือว่าฉันเองยังไม่แต่งงาน และรู้สึกเป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก

บ้านทรงบังกะโลของคุณวรมมาตั้งอยู่ตรงที่ซึ่งฉันเพียงแต่นั่งที่ระเบียงบ้านของตนเองก็สามารถมองเห็นสิ่งใด ๆ ที่เคลื่อนไหวอยู่ในบ้านนั้นได้ รั้วกันระหว่างบ้านทั้ง 2 หลังได้พังลงมาเป็นเวลา 2-3 ปีแล้ว และไม่เคยได้รับการซ่อมแซมเลย ครอบครัวทั้งสองของเราเป็นมิตรที่ติดต่อกันมากจนไม่ต้องการให้มีสิ่งใดมารบกวนได้ และเมื่อไม่มีรั้วกันก็จะทำให้เราไปมาหาสู่กันได้สะดวกขึ้น

ฉันมองเห็นทุกอย่างพร้อมแล้ว ขบวนแห่เจ้าบ่าวกำลังจะเริ่ม ผู้ชาย 2 คน กำลังใช้น้ำจากถุงบรรจุน้ำที่ทำด้วยแผ่นหนังสัตว์พรมลงไปตามถนนก่อนกรวดสีแดงตามทางเพื่อไล่ฝุ่นให้ลงไปอยู่ข้างล่าง ในขบวนแห่นั้นมีบรรดาญาติมิตรที่มารวมกัน แต่ฉันได้ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ไปร่วมงานแต่งงานของคุณวรมมา-ถึงแม้ว่าคุณแม่ของฉันจะไม่พอใจก็ตาม ข้างเป็นเรื่องที่น่าละอายจริง ๆ ที่เขารับมาแต่งงานใหม่ ทั้ง ๆ ที่คุณนายวรมมาเพิ่งจะถึงแก่กรรมไปเพียง 2 เดือนเท่านั้น

เป็นไปอย่างที่ผมคิดจริง ๆ คุณแม่ดูจะไม่สบายใจเลยที่ฉันยังคงนั่งอยู่ตรงระเบียงบ้าน

“ดีจริงนะลูกนะ ! ลูกไม่อยากจะไปให้ทันงานเขาดอกหรือจ๊ะ? ขบวนแห่กำลังจะเริ่มแล้วนะ แต่ลูกก็เอาแต่นั่งถือหนังสืออยู่นั่น แม่ไม่เข้าใจเลยจริงๆ !”

“คุณแม่คะ หนูไม่ไปหรอกนะคะ คุณแม่ไปเถอะค่ะ ไม่ต้องรอหนูนะคะ”

“เพราะอะไรเล่าลูก? เขาเป็นเพื่อนบ้านของเรานะ เขาต้องรู้สึกเสียใจแน่ ๆ เลย แล้วจะให้แม่บอกเขาว่าอย่างไรกันจ๊ะ?”

“บอกอย่างไรก็ได้ค่ะ คุณแม่ หนูไม่ไปก็แล้วกันค่ะ”

“อย่างน้อยก็ต้องบอกแม่ชีว่าเพราะอะไร? และแม่ก็ไม่ได้เตรียมอาหารเย็นไว้ด้วย ลูกจะต้องหิวแน่”

“หนูไม่หิวหรอกค่ะ คุณแม่ และหนูก็รู้สึกแปลกใจคุณแม่เหมือนกัน คุณแม่รักคุณนาย วรมา - พอเธอตายไปคุณแม่ก็รีบแต่งตัวไปงานแต่งงานคนที่ 2 ของคุณวรมา” ฉันไม่อาจจะพูดอะไรต่อ คุณแม่มานั่งลงข้างๆ ฉัน

“ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงชะตากรรมได้หรอกนะจ๊ะลูกรัก แม่จะรักกลมกลืนกว่าน้องสาวแท้ๆ ของแม่เสียอีก” คุณแม่มีน้ำเสียงเศร้าๆ

“คุณแม่คะ สิ่งที่ทำให้หนูตกใจก็คือว่า คุณวรมารับแต่งงานใหม่เร็วเกินไป...”

“อย่าตำหนิเขาเลยลูกรัก แม่คิดว่าเขาเองก็ใช้ว่าจะมีความสุขมากนั้ ลูกลูกไม่เห็นหรือจ๊ะว่าเขาน่ะเอาใจใส่กลมกลืนเพียงไหน เมื่อเธอยังเจ็บป่วยอยู่? ที่เขาจะแต่งงานใหม่นี้ก็คงแต่งเพื่อลูกๆ นันเอง เป็นสำคัญ”

“เพื่อลูกๆ หรือคะ! เป็นข้ออ้างทั้งเพแหละค่ะคุณแม่ แม่เลี้ยงนะไม่มีวันที่จะทำให้เด็กๆ เหล่านั้นเป็นสุขได้หรอกค่ะ คุณวรมาเองก็ออกจะร่ำรวยนี่คะ ทำไมจึงไม่จ้างใครสักคนมาช่วยดูแลลูกๆ - หนูหมายถึงครูพี่เลี้ยงนะค่ะ”

“ครูพี่เลี้ยงนะไม่มีทางเหมือนกับแม่หรอกจ๊ะ ลูกลูกยังเยาว์เกินไปที่จะเข้าใจเรื่องนี้ ทำไมลูกลูกถึงคิดว่า แม่เลี้ยงจะไม่รักเด็กๆ จ๊ะ! เพียงเพราะว่าเธอเป็นแม่เลี้ยงเท่านั้นหรือ ? ทุกคนไม่ได้เป็นเช่นนั้นไปเสียหมดหรอกจ๊ะ ลูกลูกจะโกรธไปเองก็ตามเถอะ วรมานี้เขามิงานต้องทำไม่สามารถจะมาดูแลลูกๆ ได้ หากมีภรรยาแล้วเขาก็ไม่ต้องมาเป็นกังวลเรื่องลูกๆ ถ้าแม่เลี้ยงไม่รักลูกๆ ของเขาจริงแล้ว นันก็คงจะเป็นชะตากรรมของพวกเขาเด็กๆ หาไม่แล้วแม่แท้ๆ ของเด็กคงไม่ตายไปหรอกจ๊ะ ลูกรัก เมื่อตอนที่แม่แต่งงานนั้น คุณย่าของลูกก็ได้มอบพี่ชายคนโตของลูกให้เป็นของขวัญวันแต่งงานแก่แม่เช่นเดียวกัน! ตอนนั้นเขามีอายุเพียง 8 เดือน ลูกลองถามเขาดูซิจ๊ะว่าเขาเคยหว่าแม่ได้สักครู่เดียวไหม? แม่เองก็รักเขามากกว่ารักลูกๆ ทุกคนรวมกันเสียอีก”

เรื่องที่คุณแม่พูดมานั้นเป็นความจริง เมื่อไรก็ตามที่ฉันต้องถกเถียงกับคุณแม่ฉันมักจะเป็นฝ่ายแพ้เสมอ คุณแม่ไปร่วมขบวนแห่เจ้าบ่าว ส่วนฉันก็ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น ฟังเสียงดนตรีเพลงป๊อปที่ดังกระหึ่มในงานแต่งงาน ฉันทราบมาว่าแผ่นเสียงที่นำมาเปิดในงานแต่งงานนี้เป็นแผ่นเสียงที่ล้ำสมัยแล้วสำหรับเมืองใหญ่ๆ เช่น กรุงนิวเดลี เป็นต้น แต่ที่เมืองมีรุตนี้ยังไม่ได้ก้าวหน้าเช่นนั้น ฉันสงสัยนักงว่าเพราะเหตุใดทางการจึงไม่ยอมเก็บภาษีจากพวกที่ชอบทำลายความสงบและคอยทำให้ผู้คนไม่เป็นอันหลับอันนอนนี้เสียบ้าง ฉันรู้สึกปวดศีรษะจริง ๆ

เจ้าสาวมาถึงตั้งแต่ตอนบ่ายแล้ว บุคคล 2 ประเภทคือทารกที่เกิดใหม่ และคนที่ เป็นเจ้าสาวนี้สำหรับฉันแล้วข้างเป็นจุดอ่อนเสียจริง ๆ คือ ฉันอดดูไม่ได้ ฉันจึงลืมความโกรธไป ชั่วขณะและไปดูเจ้าสาว ตามธรรมดาแล้ว เจ้าสาวจะต้องมีบรรดาผู้หญิงในบ้านคอยห้อมล้อม แต่คุณนายวราภรณ์นี่นั่งอยู่มุมหนึ่งในบ้าน แทบจะไม่มีใครอยู่ด้วย เธอแต่งชุดสำหรับผ้าฝ้ายสีแดง และดูท่าทางไม่สู้จะสบายนัก ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวปกลงมาถึงปลายจมูกของเธอ ฉันเปิดผ้าคลุม หน้าขึ้นดู เธอมีอายุราว 17-18 ปีเท่านั้น ตาของเธอแวววาวแดงจากการร้องไห้ไม่หยุด สายตาจ้อง อยู่ตรงปลายเท้าของตนเอง เจ้าสาวมีใบหน้าที่เปล่งปลั่งดูมีน้ำมีนวล

ฉันสังเกตเห็นว่าคนในบ้านไม่ค่อยจะใส่ใจเธอเท่าไรนัก ประการแรก เธอเป็นภรรยา “คนที่ 2” และอีกประการหนึ่งเธอก็มาจากครอบครัวที่ยากจน ค่าสินสอดของเธอส่วนใหญ่ ก็จะเป็นชุดสำหรับที่ทำจากผ้าฝ้าย ทุกคนต่างก็เอาใจใส่กับการกินและความสนุกสนาน ส่วนคนที่ เอาใจใส่เจ้าสาวคือบรรดาลูก ๆ ทั้ง 6 คนของคุณวราภรณ์เอง เด็ก ๆ เหล่านั้นผลัดเปลี่ยนกัน มาดูแม่ใหม่ของตนด้วยความยำเกรง ความยำเกรงนั้นบอกให้ฉันรู้ว่าเด็ก ๆ ได้เตรียมตัวเตรียม ใจต้อนรับแม่เลี้ยงเป็นอย่างดีแล้ว

ฉันกลับมาบ้านปล่อยให้ความโกรธระเบิดออกมาและระบายความโกรธนั้นใส่คุณแม่ โดยทันที

“คุณแม่เห็นไหมคะ? คุณแม่เอาแต่ส่งสารคุณวรา มา แต่เขามีสิทธิ์อะไรที่ไปแต่งงานกับ เด็กคะ?”

“เกิดอะไรขึ้นหรือจ๊ะ?”

“ก็เขาน่ะมาถึงครึ่งทางที่จะไปสู่ป่าช้าอยู่แล้ว ยังมาแต่งงานกับเด็กสาวที่มีอายุอ่อนกว่า หนูเสียอีก”

“พูดน่าเกลียดนักนะ คีตา! ลูกอย่าพูดอย่างนั้นซิ! วราเขามีอายุเพียง 40 ปี เท่านั้นเอง”

“อายุมากกว่าเธอถึง 2 เท่า หรืออาจจะเกิน 2 เท่าเสียอีกคะคุณแม่ ข้างไม่ยุติธรรม เลยนะคะ เธอยังเด็กยังจะต้องมาดูแลลูก ๆ ถึง 6 คน ดู ๆ ไป เธอก็เหมือนกับว่าเป็นพี่สาว ของพวกเด็ก ๆ มากกว่า ไม่เหมือนแม่เลยจริง ๆ หนูไม่ชอบใจเลยคะ คุณแม่ หนูรับไม่ได้จริง ๆ ค่ะ คุณแม่บอกหน่อยได้ไหมคะว่าการแต่งงานกับพ่อหม้ายน่ะมันไม่น่ากลัวดอกหรือคะ?”

ฉันต้องกัดลิ้นตัวเอง แต่ก็สายไปเสียแล้ว คุณแม่ไม่ยอมพูดอะไร ขณะที่ฉันนั่งอยู่ ตรงนั้นด้วยความรู้สึกละอายและประหม่า คุณแม่ก็เข็นน้ำตาเพื่อไม่ให้ร่วงลงถูกแป้งขาวสาลีที่ ทานกำลังนวดอยู่

ระหว่างบ้านของฉันกับบ้านคุณวรา มีเครื่องมือสื่อสารอยู่เครื่องหนึ่งซึ่งจะช่วยส่งข่าวสารชนิดนาทีต่อนาทีพร้อมกับทำการวิจารณ์ข่าวไปด้วย เป็นเครื่องสื่อสารที่มีชีวิต หมายถึงสาวใช้ที่ชื่อ ชุฉิน ซึ่งทำงานชักล้างให้แก่บ้านทั้ง 2 หลัง นี่เอง การวิจารณ์ข่าวชิ้นแรกที่เราได้รับก็คือ “เจ้าสาวคนใหม่นี้เป็นคนชั้นต่ำจริง ๆ เธอไม่รักศักดิ์ศรีและไม่มีความละเอียดเลย เพียงวันต่อมา เธอก็เปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวออกเสียแล้ว และเธอก็เดินไปทั่วบ้านราวกับผู้ชาย บรรดาคุณป้าคุณน้าของคุณวรา เธอก็จะส่งกลับบ้านเดิมไปหมดหลังจากที่ญาติ ๆ พวกนั้นอยู่บ้านนี้มาหลายเดือนแล้ว”

ฉันรู้สึกแปลกใจ ความแปลกใจของฉันนั้นทำให้ชุฉินพูดต่อไปอีก

“ไม่ต้องแปลกใจหรอกนะคะคุณศิตาฯ เพียงแต่เธอไม่รู้ว่โดยฐานะคุณนายเจ้าของบ้านนั้นเธอจะทำอะไรเท่านั้นเองแหละค่ะ ดิฉันคิดว่าเธอคงจะมาจากบ้านนอกคอกนาที่เธอเคยแต่ทำงาน กิน แล้วก็นอน ดิฉันมั่นใจได้ว่าภายในอาทิตย์เดียวเธอก็คงจะจัดการให้คนครัวขนของออกจากบ้านไปเช่นกัน ขอพระเป็นเจ้าทรงช่วยพวกเด็ก ๆ ด้วยเถิด วันเวลาของคุณนายวราคนแรกได้สิ้นสุดลงแล้ว”

ฉันเองก็รู้สึกเป็นห่วงเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเด็กที่ชื่อปิ่นตู้นั้นซึ่งฉันรักและเอ็นดู ฉันกำลังสงสัยว่าคุณนายวราคนใหม่จะเอ็นดูเด็กตัวเล็ก ๆ เช่นนั้นหรือไม่ ฉันรู้สึกว่าหมดหนทางไม่อาจจะทำอะไรได้เลย แต่อันที่จริงแล้วฉันมีสิทธิ์อะไรหนอ?

ในตอนบ่าย ฉันได้ทราบว่าคุณวราไปที่ศาลด้วยท่าทางที่ซีดเซียวมาก บรรดาแขกเหรื่อต่างก็กลับกันหมด ส่วน “เจ้าสาว” ก็กำลังทำความสะอาดบ้านทุกส่วน ฉันจับตัวเด็กชายที่เป็นพี่คนโตได้จึงถามว่า

“พินู คุณแม่หนูเป็นยังไงบ้างจ๊ะ? ชอบคุณแม่ไหมจ๊ะ?”

“ไม่ทราบครับ” เขาวี้งหนี

ตามปกติแล้ว ฉันจะนอนตื่นสาย วันต่อมาเมื่อฉันตื่นนอนก็ได้มองไปที่บ้านหลังนั้นทุกอย่างช่างเงียบเชียบเหลือเกิน ไม่มีวีแววของพวกเด็ก ๆ เลย ในวันก่อน ๆ ฉันเคยเห็นเด็กพวกนั้นเล่นกันและทะเลาะกันอยู่ทั้งวัน

เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ฉันก็ออกจากบ้าน ฉันรู้สึกประหลาดใจ เด็ก ๆ ทุกคนดูสะอาดสะอ้านและเรียบร้อยมาก ทุกคนนั่งเรียงแถว คุณครูศาสตรียังมาจากโรงเรียนกำลังดูแลเด็ก ๆ เหล่านั้นอยู่ ขณะที่ฉันมองดูด้วยความงุนงงนั้น ชุฉินสาวใช้ก็ออกมากระซิบบว่า

“ดูซิคะ เป็นไปตามที่ดิฉันบอกคุณเลยแหละค่ะ! คนครัวได้ออกไปแล้วตั้งแต่เมื่อเช้านี้ค่ะ และตอนนี้ก็มีคุณครูมาสอน ดังนั้น พวกเด็ก ๆ จึงไม่มีโอกาสได้สนุกสนานแม้ในช่วงปิดเทอมเลยแหละค่ะ”

เวลาประมาณบ่าย 2 โมง พินนุมาขอยืมจักรเย็บผ้าของคุณแม่ คุณแม่รู้สึกแปลกใจ!

“จักรเย็บผ้าหรือจ๊ะ? หนูจะเอาจักรเย็บผ้าไปทำอะไรจ๊ะ?”

“คุณแม่ต้องการใช้ครับคุณป้า คุณแม่จะเย็บชุดชั้นในให้ปิ่นตุ๊กกับมิกกี้ครับ”

“จะเย็บผ้าในเวลาที่อากาศเป็นอย่างนี้นะหรือจ๊ะ? อากาศข้างนอกนะร้อนจนจะเดือด
พล่านอยู่แล้วนะลูก นี่ไม่ใช่เวลาที่จะตัดเย็บเสื้อผ้าเลยนะจ๊ะ ตอนเช้าๆ ที่อากาศเย็นสบาย
คุณแม่ของหนูทำอะไรกันจ๊ะ?”

“คุณแม่ทำกับข้าวครับ คุณป้า คนครัวออกไปแล้วครับ”

“โอ ป้าลืมนะ”

คุณแม่ดูจะเป็นกังวลมาก ท่านพูดกับตนเองว่า

“จะต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆ ไม่เคยเห็นหรือได้ยินเรื่องเจ้าสาวแบบนี้มาก่อนเลย...”

อีก 2 วันต่อมา ปิ่นตุ๊กก็มานั่งบนตักของฉันทันในขณะที่ฉันทกำลังอ่านนิตยสารฉบับที่เพิ่งมา
ถึงเช้าวันนั้น คุณแม่ของฉันทถามเธอว่า

“ปิ่นตุ คุณแม่ของหนูทำอะไรอยู่จ๊ะ?”

“โอ คุณป้าขา หนูลืมนบอกคุณป้าคะ คุณแม่จัดที่บูชาสวยๆ ไว้ในห้องของคุณแม่คะ
คุณแม่มีเทวรูปพระกฤษณะด้วย สูงเพียงนี้แหละค่ะ ในตอนเช้าคุณแม่จะสวดมนต์ และในตอน
กลางคืนคุณแม่ก็นอนตรงที่บูชานั้นด้วย และหนูเองก็จะนอนกับคุณแม่ คุณแม่บอกว่าถ้าหนู
นอนตรงที่บูชาก็จะไม่ฝันร้ายเลยคะ”

คุณแม่ของฉันทะลึงจันอยู่ 2-3 นาที ต่อจากนั้นท่านก็ลุกขึ้นและเดินลัดสนามหญ้าไป

ฉันทอ่านหนังสือต่อ ปิ่นตุ่มอย่หลับบนตักของฉันท ตัวเธอหนักขึ้นมากจนฉันทต้องตัดสินใจ
อุ้มเธอกลับบ้านและวางลงบนเตียง ขณะที่ฉันทวางเธอลงนั้นเธอก็เกาะผ้าสำหรับของฉันทไว้ไม่ยอม
ให้ไป นี่เป็นลูกไม้เก่าๆ ของเธอนั่นเอง ฉันทอยู่กับเธอและตบเธอเบาๆ จนเธอม่อหลับไป
หน้าต่างเปิดอยู่และฉันทได้ยินเสียงคุณแม่กับคุณนายวรมาศุยกัณอยู่ในห้องข้างๆ คุณแม่พูดว่า

“หนูจ๋า หนูควรดูแลตัวเองบ้าง ทำอย่างนี้จะทำให้หนูเจ็บป่วยได้นะจ๊ะ”

“คุณป้าคะ หนูสบายดีค่ะ โปรดอย่าห่วงหนูเลยนะค่ะ”

คุณแม่กลายเป็น “ญาติ” คนหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว ความรักและความมีใจกว้างของ
ท่านนั้นดูจะไม่รู้จักหมดสิ้น

“ไม่ใช่ะจ๊ะ ป้าว่าหนูคงไม่ค่อยสบายแน่เลย ทำไมหนูถึงให้คนครัวออกเสียเล่าจ๊ะ
คราวนี้หนูเลยต้องมาทำกับข้าวเสียเอง”

“แต่ คุณป้าคะ หนูรู้สึกว่าจะไม่ค่อยถูกต้องที่ให้คนในบ้านต้องรับประทานอาหาร
จากฝีมือลูกจ้าง โดยที่หนูเองไม่ได้ทำอะไรเลย และหนูต้องการจ้างครูพิเศษมาสอนลูกๆ

มากกว่าค่ะ”

“แต่โรงเรียนยังไม่เปิดเรียนนะจ๊ะ?”

“หนูทราบค่ะ แต่ขณะที่หนูทำความสะอาดบ้านอยู่นั้น หนังสือของเด็ก ๆ ทุกเล่มอยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อย ดังนั้นหนูจึงตัดสินใจจะซ่อมเสียให้เรียบร้อย...”

“หนูจัดที่บูชานี้เมื่อไรจ๊ะ? ป้าคิดว่าหนูไม่ค่อยจะเหมือนเจ้าสาวเลยนะจ๊ะ ร่างกายของหนูนี้แทบจะไม่มีทองหยองประดับเอาเลย แม้แต่ชุดสำหรับชุดนี้ก็ไม่ว่าดูน่ารักจ๊ะ”

“ช่างมันเถอะค่ะ คุณป้า”

แต่คุณแม่ไม่ได้ยินคำตอบนี้ ท่านจึงพูดต่อ

“ป้าได้ทราบว่าคุณนอนที่นี้ด้วย”

ไม่มีคำตอบ ดูเหมือนว่าคุณแม่จะทนต่อไปไม่ได้อีก

“คุณวรมานอนที่ไหนกันจ๊ะ?”

“นอนในห้องของเขานั่นแหละค่ะ”

“ในห้องอ่านหนังสือนั่นหรือจ๊ะ?”

“ค่ะ”

“เอ อะไรกันจ๊ะนี่! หนูนอนกับลูก ๆ แต่คุณวรมานอนที่ห้องของเขา หนูแต่งงานมานานเท่าไรแล้วจ๊ะ? เพียง 4 วันเท่านั้น จงฟังป้านะจ๊ะ หนูจำ...บอกป้าได้เลยว่ามีเรื่องอะไรกัน...ป้าแก่ปุนนี่พอที่จะเป็นแม่ของหนูได้ หนูยังเด็กเหลือเกิน บอกป้ามาเถอะจะหากช่วยได้ก็จะช่วย.....”

ฉันได้ยินเสียงสะอื้นให้อยู่ในลำคอ คุณแม่พยายามปลอบประโลมเจ้าสาว ฉันไม่ได้ยินอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ทุกอย่างถูกเสียงร้องไห้กลบไปหมด หลังจากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงคุณนายวรมานพูดว่า

“ในคืนวันแต่งงานของเรา เขาพูดกับหนูว่า ‘ดูแลลูกของฉันด้วย ตอนนี้นำพวกเขาก็คือลูกของเธอเช่นเดียวกัน พระเป็นเจ้าได้ประทานลูกมาให้ฉันแล้วถึง 6 คน ฉันจึงได้จัดการอะไรไว้เรียบร้อยแล้ว...คือ ตัวฉันเองได้เข้ารับการผ่าตัดทำหมันมาเมื่อ 2-3 วันก่อนนี้เองเพื่อเราจะได้ไม่ต้องมีลูกเพิ่มอีก’ นี่แหละค่ะ”

“อะไรกันจ๊ะ ผ่าตัดทำหมันหรือนี่?”

“ใช่ค่ะ คุณป้า แต่หนูก็รู้สึกขอบคุณเขาที่เขาบอกเรื่องนี้ให้หนูทราบ มิฉะนั้นแล้ว หนูคงต้องตายแน่ แต่เวลานี้ หนูกลับมีแต่ความสุข หนูได้อุทิศตนให้แก่พระกษณะเป็นเจ้าแล้วค่ะ”

“หนูพูดถึงอะไรอยู่จ๊ะ?”

“คุณป้าคะ หนูเป็นเด็กที่เรียบง่าย ไม่มีความรู้เลย สิ่งที่หนูได้ศึกษามามากก็คือ ตำราเรื่องศาสนา และตำราเหล่านั้นได้บอกให้หนูทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงนั้นมีขึ้นเพื่อการให้กำเนิดชีวิต ซึ่งเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของคนเรา หาไม่แล้ว ความสัมพันธ์นั้นก็มีความต่ำทราม เป็นเรื่องของตัณหาหาคะ... หนูจึงบอกเขาว่าหนูจะช่วยดูแลลูก ๆ ของเขาโดยจะไม่ให้เข่าบ่นว่าอะไรได้ แต่เขาเองจะต้องไม่มาถูกต้องตัวหนูคะ...”

ฉันได้ยินเสียงสะอื้นไห้ ซึ่งดังขึ้นคล้ายกับหัวใจกำลังจะแตกสลาย เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่บาดหัวใจของฉัน

“สำหรับพี่สาวคนนั้น... คือภรรยาของเขา...เขาให้ลูกแก่เธอได้ถึง 6 คน แต่สำหรับหนู แม้เพียงคนเดียวเขาก็ให้ไม่ได้...เพียงคนเดียวเท่านั้นเองคะ คุณป้า..... เพื่อชีวิตของหนูจะได้ไม่ต้องสูญเสียเปล่า....”

ฉันไม่มีกะจิตกะใจจะฟังอีกต่อไป ต้องนั่งเหมะลงกับพื้น เข้าทั้ง 2 ข้างของฉันอ่อนเปลี้ยเกินกว่าจะพาฉันไปไหนได้

เกี่ยวกับผู้เขียน

ดร.สุนิตา เจน (Sunita Jain) มีผลงานหลายประเภททั้งบันเทิงคดี สารคดี และ บทกวีนิพนธ์ ทั้งภาษาฮินดี และภาษาอังกฤษ เธอได้รับรางวัลหลายรางวัลจากสหรัฐอเมริกา สำหรับเรื่อง *Woman is Dead* นี้ เธอได้รับรางวัลที่ 1 จาก Mari Sandoz Prairie Schooner Award ปัจจุบันนี้ ดร.สุนิตา เจน เป็นอาจารย์สอนนิพนธ์วรรณคดีอังกฤษ ที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งอินเดีย (IIT) ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย

ที่มาของเรื่อง

Jain, Sunita. 1986. "Woman is Dead." *The Heritage* 1 (January) : 64-66.